וכן תנא לוי במתניתא אחר הימים בין בדקה ומצאה טהורה בין בדקה ומצאה טמאה הרי זו ספק זבה: ומטמאה מעת לעת: לימא תהוי תיובתא דרבא דאמר רבא *לומר שאין האשה מטמאה מעת לעת בתוך ימי זיבתה ולאו אותביניה לרבא הדא זימנא הכי קאמרינן לימא תהוי תיובתא דרבא נמי מהא אמר לך רבא כי קתני מטמאה מעת לעת אריש פרקין קאי אראתה ועודה בבית אביה סד"א כיון דמפסקי להו ימים טהורין כתחלת נדתה דמיא ולא תטמא מעת לעת קמ"ל: אם יש לה וסת: נימא תהוי תיובתא דרב הונא בר חייא אמר שמואל *דאמר רב הונא בר חייא אמר שמואל לומר שאין האשה קובעת לה וסת בימי זיבתה אמר לך רב הונא בר חייא כי אמרינן אין אשה קובעת לה וסת בימי זיבתה *דלא בעיא תלתא זימני למיעקר דאמרינן דמיה מסולקין וכיון דדמיה מסולקין דיה שעתה: רבי יהודה אומר: תניא אמרו לו לר' יהודה אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין השמשות יפה אתה אומר עכשיו אימר עם סלוק ידיה ראתה מה לי הפרישה בטהרה בז' מן המנחה ולמעלה מה לי הפרישה בטהרה בראשון בראשון ימי איכא למאן דאמר אין והתניא אמר רבי שאלתי את רבי יוסי ור' שמעון כשהיו מהלכים בדרך נדה שבדקה עצמה יום ז' שחרית ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר הימים בדקה ומצאה טמאה מהו *אמרו לו הרי זו בחזקת טהרה ששי חמישי רביעי שלישי שני מאי א"ל לא שנא בראשון לא שאלתי וטעיתי שלא שאלתי *אטו כולהו לאו בחזקת טומאה קיימי וכיון דפסק פסק ראשון נמי כיון דפסק פסק ומעיקרא מאי סבר הואיל והוחזק מעין פתוח: **מתני׳** *הזב והזבה שבדקו עצמן ביום ראשון ומצאו טהור וביום השביעי ומצאו טהור ושאר ימים שבינתיים לא בדקו רבי אליעזר אומר הרי הן בחזקת טהרה ר' יהושע אומר אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד ר' עקיבא אומר אין להם אלא יום ז' בלבד: **גמ׳** תניא אמר לו רבי אליעזר לר' יהושע לדבריך אתה מונה בסירוגין והתורה אמרה °אחר תטהר *אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן אמר לו רבי יהושע ואתה אי אתה מודה בזב שראה קרי ובנזיר שהילך סככות ופרעות שמונה בסירוגין והתורה אמרה °והימים הראשונים יפלו ורבי אליעזר בשלמא התם °לטמאה בה אמר רחמנא שאינה סותרת אלא יומה ואי משום איחלופי זב בבעל קרי לא מיחלף נזיר שהילך על גבי סבכות ופרעות נמי °מדאורייתא אהל מעליא בעינן ורבנן הוא דגזור ורבנן בדאורייתא לא מיחלף אבל הכא אי חיישינן דלמא חזאי בספק אתי לאיחלופי בודאי תני *ר' יוסי ור' שמעון אמרי נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי כולן אבל הלכה כרבי אליעזר איבעיא להו הזב והזבה שבדקו עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו

לרבי

אמרו ליה הרי זו בחזקת טהרה. וא"ת תקשה דרבי יוסי דהכא דקאמר דסגי לה בהפרשה שחרית אדרבי יוסי דפרק בא סימן (לעיל דף נג.) דקאמר ומה אילו נדה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טומאה אלמא בעי הפרשה מן המנחה ולמעלה וים לומר דהתם מיירי כשהפרישה ביום שראתה בו שחרית (א) והכא מיירי בבדקה שחרית ומצאה טהורה וקשה דאם כן כי פרכינן לרבי יהודה אילו ידיה בעיניה כל בין השמשות וכו' לימא ר' יוסי לנפשיה דהא איהו נמי מצריך הפרשה מן המנחה ולמעלה כשהפרישה ביום שראתה ומה מועיל עיכוב זה שמא עם סילוק ידיה ראתה וי"ל דלנפשיה לא קשה דכיון דהחזיקה רואה שחרית דין הוא להצריכה הפרשה מן המנחה ולמעלה בלא חומרא אלא מן הדין ואין לנו להחמיר ולספק שמא עם סילוק ידיה ראתה להצריכה בדיקה בסוף היום אבל רבי יהודה שבא להחמיר ולספק דאפילו בשלא ראתה שחרית אלא בבדקה עלמה ומצאה טהורה הוא מצריך הפרשה גם בסוף היום היה לו להחמיר ולבדוק מספק שמא עם סילוק ידיה ראתה:

אבל הלכה כרבי אליעזר. אע"ג דאין למדין הלכה מפי הש"ס הא פסקינן בפ"ק לעיל (דף ז:) כרבי אליעזר בארבע והא חד מינייהו:

והכא

וכן תנא לוי במתניתא. אסיפא דמתני' תני הכי בדקה ז' שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ואחר הימים בין בדקה ומצאה טהורה בין בדקה ומצאה טמאה הרי זו ספק זבה: לומר שאינה מטמאה מעת לעת. בפ' בנות כותים (לעיל לג.) קתני כל אחד עשר בחזקת טהרה ואמרינן לאו הלכתא ואמר רבא לומר שאם ראתה בתוך י"א אינה מטמאה מעת לעת ומתניתין קתני מטמאה מעת לעת ארישא דקתני אחר הימים בדקה ומצאה טמאה ומתמה הש"ס ולאו אותביה בפ' בנות כותים (שם) ולא איפרוק: כי קתני ומטמאה מעת לעת: ארישא פירקין קאי ראתה ועודה בבית אביה. ב"ה אומרים* כל הלילה שלה וקאמר דאם ראתה לאחר מכאן מטמאה מעת לעת: כתחלת נדה. כבתולת דמים דקי"ל (לעיל דף ז.) דיה שעתה בראייה ראשונה: ואם יש לה וסת. קא סלקא דעתך אסיפא דמתני' קאי דקתני אחר הימים בדקה ומצאה טמאה מטמאה מעת לעת ואם יש לה וסת קבוע לאחר הימים דהיינו ימי זיבה וראתה בו דיה שעתה: לומר שאינה קובעת. בפ' בנות כותים* גבי כל י"א בחזקת טהרה: אמר לך שמואל. כי אמרי אנא לקולא דלא בעינן תלת זימני למיעקריה דהא קתני כל י"א בחזקת טהרה דהיינו קולא דדמיה מסולקין אבל לענין דיה שעתה כל שכן דהוי וסת דהא דמיה מסולקין: עם סילוק ידיה ראתה. ואפילו הכי אמרת טהורה הלכך מה לי הפסיקה בטהרה בראשון כו': מי איכא למאן דאמר כו'. והא אפילו רבנן בתראי בשני שלה הוא דקאמרי אבל בראשון דהוי פתיחת מעיינה ליכא למאן דאמר דאם בדקה בנהרים ומצאה טהור דתהוי הפרשה: וטעיתי שלא שאלתי. שאילו שאלתי היו מטהרין: מעיקרא מאי סבר. שלא רצה לשאול: **מתני׳** הזב והזבה. שפסקו והתחילו לספור ז' ובדקו יום ראשון ושביעי כו': רבי עקיבא אומר אין להם אלא שביעי. שמא ראו בינתיים וסתרו ספירתן הראשונה: **גמ׳** אי אתה מודה בזב שראה קרי. בימי ספירו שאינו מונה אותו יום דקיימא לן (כב.) דסותר יום א' ומונה לסירוגין: ונזיר שהילך סככות ופרעות. שהן ספק אהל אין אותו יום עולה למנין נזירותו ומכלא שמונה ל' יום של סתם נזירות בסירוגין: התם. זב שראה קרי: לטמאה בה כתיב. זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע וגו' (ויקרא טו) מה זיבה *סותרת אף קרי סותר אי מה זיבה סותרת הכל אף קרי סותר הכל ת"ל לטמאה בה אין לך סתירה אלא בטומאתה האמור בה מה טומאת קרי יום אחד אף סתירתה יום אחד: ואי משום איחלופי. דלא ליתי למנות לסירוגין בזיבה גמורה: אהל מעליא בעינן. אין נזיר מטמא אלא באהל מת ודאי כדכתיב (במדבר ו) וכי ימות מת עליו במחוורת עליו כדאמר בכילד צולין (פסחים פא:): ורבנן גזור ביה. לסתור אותו יום. וא"ת אתי לאיחלופי באהל מת גמור ולא יסתור אלא יום א': דרבנן בדאורייתא. אהל ספק דרבנן באהל דאורייתא לא מיחלף: אבל הכא אי חיישינן. ולא תמנה יומי' שבינתיים משום דלמא חזאי בספק אתי למיחלף בודאי דאמרינן מדלא מנין הני ימים ודאי חזאי בינתיים וקא מניא לראשון ואתיא למנות ודאי רואה בסירוגין: נראין דברי ר"א מדברי רבי יהושע. דכיון דחייש רבי יהושע לשמא ראה בינתיים היה לו לסתור אף הראשון: ודברי ר"ע מדברי כולן. דבעי ספורין ובדוקין: יום שמיני. כבר עברו ימי הספירה ולא היה סופן בטהרה דלא בדקה יום ז':

לרבי

1 בכ"י: ימים.

◆

תוספי הרא"ש

תמיה' לי איך תביא קרבן מספק כיון דקי"ל דכל י"א בחזקת טהרה: **לימא** תיהוי תיובתיה דרבא דאמר רבא לומר שאינה מטמאה מעת לעת בתוך ימי זיבתה. ולא משמע ליה לפרושי דלאחר מכאן בדקה ומצאה טמאה הייתו לאחר י"א יום משום דלאחר מכאן משמע אפילו בסמוך: **תיהוי** כתחלת נדה. פרש"י כתחלת דמים דקי"ל דיה שעתה בראייה ראשונה. ול"נ דלמה תיסוק אדעתין דהורה לקרסותה בשביל הפסק ימים טהורים. ונראה לפרש (כר"א) לימא תיהוי כתחלת נדה כלומר כימי הזאה אחר דם טוהר דאמרינן בפ' בנות כותים דדיה שעתה אפי' לרב דאמר מעיין אחד הוא והכא דליכא שהות קמ"ל והכא דמטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ולאו דוקא מעת לעת ממש אלא שעה שראוי לתלות בדם בתולים והא דלא אמרינן הכי בזואה אחר דם טוהר משום דהתם ליכא שהות כלל

לטמויי

◆

תוספי הרא"ש

למטמויי מעת לעת דאי אפשר לה לראות שום דם שתהיה טמאה בו מאתמול אבל הכא אפשר לראות מאתמול דם טמא כגון אם נשתנה הדם: **הרי** זו בחזקת טהרה. תימה דלעיל בפ"ב בא סימן שאמר ר' נפיה משום ר' יוסי ומזה הטעם אמר לי ומה נדה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טומאה. וי"ל דהתם מיירי כשלא הפרישה בערב כשמצאה בבקר טמא והכא בבדקה בשחרית ומצאתה טהורה והא דא"ל לר' יהודה אלמלי ידיה בין עיניה וכו' ולא קא"ל ר' יוסי לנפשיה דגם הוא מצריך הפרשה מן המנחה ולמעלה כשראתה בו ביום. וי"ל דדוקא לר' יהודה שייך להקשות משום שמחמיר כל כך מן המנחה ולמעלה יש לו להחמיר ולחוש שמא עם סילוק ידיה ראתה כמו שפירש

ראשתו

נר מצוה

נג א מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הל' ט טוש"ע יו"ד סי' קפט :

נד ב ג מיי' שם פ"ו הלכה כ :

נה ד מיי' פ"ו מהל' איסורי ביאה הלכה כא ופ"ג מהל' מחוסרי כפרה הל' ג טוש"ע יו"ד סימן קצו סעיף ד :

ה מיי' פי"ב מהל' טומאת מת הל"ב ופ"ו מהל' נזירות הל"ו:

◆

גליון הש"ס

גמ' מדאורייתא אהל מעליא בעינן. לעיל מ פ"ח תוס' ד"ה אילן:

תורה אור

תורות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמרו ליה הרי וכו' שחרית אבל הכא מיירי :

[לעיל נג.]

[לעיל סד:]

[לעיל נג.]

[צ"ל אמרו לי שכן]

[לעיל ז:]

[לעיל כב.]

[גיר' הרי"ף והרא"ש התם מטמא מאי כולהו כו']

לעיל ז:

[לעיל לג: וש"נ]

ויקרא טו

במדבר ו

ויקרא טו

מוסף רש"י שאין האשה קובעת לה וסת בימי זיבתה. כגון דראתה ג' פעמים מט"ו לט"ו, אין זה וסת לענין דיה שעתה, או לענין שאם לא בדקה תהיה טמאה, דמט"ו לט"ו הוו ימי זיבה, וכן כל הימים משלמו ז' ימי נדות עד י"א דשלמי ימי זיבה כהדי נדות (לעיל לט.). שבדקו עצמן. כשפסקו מזובן הורכו לספור שבעה נקיים בלא ראייה, כדכתיב וספר לו וגו' ובדקו עצמן ראשון ושביעי ושאר חמשה ימים שבינתיים לא בדקו (לעיל ז:). הרי הן בחזקת טהרה. הואיל ותחלתו וסופו בטהרה ומוקל לערב של שביעי (שם). אלא יום ראשון ויום שביעי. וצריכין למנות עוד חמשה ימים, דחוששים שמא ראו בינתיים, ומיהו אי הוה ידעה בודאי שראתה בינתיים, סתרה לנקיות הראשון, דלחמנא אמר ואחר תטהר, אחר אחר לכולן, שלא תהא טומאה מפסקת בינתיים, אבל השתא חששא היא ומונה לסירוגין (שם). אלא יום ז' בלבד. דשמא ראתה ימים שבינתיים וסתרה את טהרת יום הראשון, דכולהו נקיים בעינן, דכתיב ואחר תטהר, אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת בינתיים (שם). אחר אחר לכולן. כלומר זמן אחד לכולן, שיהו רצופין טהורין (לעיל לג:). נראין דברי ר"א מדברי ר' יהושע. שר"א השוה מדותיו, דקסבר כיון דתחלתן וסופן בטהרה מחזיקין נמי לאמצעיים בטהרה, אבל